Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος — *Ἐν Ἀθήναις, 8 Σεπτεμβρίου 1912* — *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 41*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ' *(Συνέχεια)*

Τοὺς παρετήρουν, καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβον τὰ παιγνίδια των, — παιγνίδια κάπως παιδαριώδη, διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῆς ἐρήμου εἶνε ὑπό τινας ἐπόψεις παιδιά.

Ὁ Πέτρος ἦτο κουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξείδι, προπάντων ἐξ αἰτίας τοῦ ἀσυνήθους δι' αὐτὸν *ρικάντου*, κ' ἐκύτταζε γύρω του.

— Ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε; ἠρώτησε τὸν Ροδριγκέζ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο παρακολουθῶν μὲ προσοχὴν τοὺς διασκεδάζοντας χωρικούς.

— Στοὺς πάγκους καὶ στὰ τραπέζια, ἅμα κοιμηθοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ γκῶσσοι· εἰδὲμὴ ἔξω, στὰ *ρεκάντα* μας. Τί προτιμᾶτε;

— Ἂς περιμένωμε καλλίτερα.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Ἐνῷ ἔπαιζαν κ' ἐχόρευαν, μία νέα μιγὰς μὲ χαλκόχρουν δέρμα καὶ μὲ μαῦρα λαδωμένα μαλλιά, περιέφερεν εἰς μίαν κολοκύνθην, ὅπου ἐβυθίζετο ἕνας μετάλλινος σωλήν, κάποιον ποτόν, τὸ ὁποῖον ἐρροφοῦσαν ὅλοι μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ἦρθε τὸ λεγόμενον *ματέ*.

Μία μόνον κολοκύνθη ὑπῆρχε καὶ ὅλοι ἔπινον μὲ τὸν ἴδιον σωλῆνα, χωρὶς νὰ πλύνεται διόλου. Ἡ *τσίνα* μάλιστα (ἡ μιγάς), τὴν ἔπαιρνεν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν χωρικῶν καὶ ἐρροφοῦσεν ὅ,τι ἀπέμενεν εἰς τὸ βάθος, διότι ἡ ὀργεντινὴ ἐθυμοτυπία ἀπαιτοῦσε νὰ σταματᾷ κανεὶς μόλις παρήγετο ὁ πρῶτος διὰ τοῦ ἀέρος ἦχος ἐντὸς τοῦ σωλῆνος ἢ τῆς *μπομπίλλας*.

Ἐπειδὴ τὸ ἀκόλουθον *ματὲ* θὰ ἦτο ἄσχημον, ἂν ἔμενεν εἰς τὸ βάθος τῆς κολοκύνθης τὸ κρύον ὑπόλειμμα τοῦ ποτοῦ, ἡ *τσίνα* τὴν ἄδειαζε μὲ ἠχηρὰ γουργουρίσματα, πρὶν προσθέσῃ μίαν κουταλιὰν ἀπὸ *γέρμπα-ματὲ* εἰς τὸ ἤδη ὑπάρχον μέσα εἰς τὴν κολοκύνθην, καὶ ῥίψῃ ἐπ' αὐτοῦ ἀναβραστὸν νερόν.

Τὰ πρωτογενῆ αὐτὰ ἔθιμα φαίνονται εἰς τὴν ἀρχὴν ἀποκρουστικὰ καὶ γίνονται ἀκόμη περισσότερον μὲ τὴν περιγραφήν.

Ὅταν εὑρίσκεται κανεὶς εἰς τὸν τόπον, δὲν δίδει σχεδὸν προσοχήν, — τὸ γνωρίζομεν ἐκ πείρας, — καὶ γρήγορα τὰ συνεθίζει, προπάντων εἰς τὰ σπίτια τῆς καλῆς τάξεως, ὅπου ἔξαφνα ἡ *τσίνα* ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά της εἰς τὸ μαγειρεῖον, μακρὰν τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς τῶν προσκεκλημένων.

Ἀλλ' ἐκεῖ μέσα, μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἰδεχθῆ καὶ ρυπαρὰ πρόσωπα, ποὺ εἶχε γύρω του, μὲ τὴν ἀκάθαρτον, μολονότι συμπαθῆ *τσίναν*, ὁ Πέτρος ἠσθάνθη ἀηδίαν. Ὁ Ροδριγκέζ, μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως, παρηκολούθει κ' ἐμάντευε τὰς ἐντυπώσεις του, χωρὶς νὰ τῷ λέγῃ τίποτε. Ἀκριβῶς αὐτὸ ἤθελεν!

Εἶχε τὸν λόγον του ποὺ τὸν ὡδήγησεν ἐκεῖ, εἰς τὴν *πουλπερίαν* τῆς ἐρήμου *πάμπας*. Ἐγνώριζε τὸ εὑρεθιστον τῶν *γκώσσων* καὶ ἤλπιζε νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν του χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε αὐτός...

Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν προετοίμαζε καὶ μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν τὸν θάνατον τοῦ ὡραίου ἐκείνου ἐφήβου, τοῦ ἀρρενωπῆ συγχρόνως καὶ τρυφερῆ, τὸν ὁποῖον θὰ γαποῦσεν ἂν δὲν ἀπεφάσιζε δι' αὐτὸν ἕνα φοβερὸν κίνδυνον.

Ἤξευρεν, ὅτι εἶνε ἀργεντινὸν ἔθιμον, ποὺ κα-

Μακρυά, γιατὶ σᾶς καίω ὅλους!» (Σελ. 358, στ. β'.)

νεῖς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ποφύγῃ, τὸ νὰ πίῃ ἀδιστάκτως τὸ προσφερόμενον *ματέ*.

Εἰς τὴν πόλιν, εἰς μίαν αἴθουσαν, ὁ ξένος ποῦ τὸ ἀποποιεῖται, δυςαρεστεῖ ἁπλῶς τοὺς οἰκοδεσπότας· ἀλλ' εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸ *κάμπο*, αὐτὸ εἶνε προσβολή, ὕβρις, τὴν ὁποίαν ἀποπλύνουν τὰ στυλέτα.

Διὰ τοῦτο ὁ Ροδριγκὲζ ἐπερίμενε τὴν σύγκρουσιν, ἡ ὁποία θὰ ἐπήρχετο ἀναποδράστως.

Κατὰ τὴν τάξιν ποῦ ἠκολούθει τὸ *ματέ*, θὰ προσεφέρετο εἰς τὸν Πέτρον πρὶν ἔλθῃ ἡ ἰδική του σειρά. Εἶχε τοποθετηθῆ οὕτω σκοπίμως.

Ἡ ὀργὴ τῶν γκώσσων

Ἐπιτέλους ἡ μοιραία στιγμὴ ἔφθασε.

Ἡ *τσίνα*, μεταδιώσα πρὸς τὸν ὡραῖον Γάλλον, τῷ παρουσίασε τὸ *ματὲ* ἀχνίζον καὶ ἀφροστεφάνωτον.

Διὰ νεύματος ὁ Πέτρος τὸ ἀπέκρουσε, λέγων συγχρόνως μὲ ὅλην του τὴν εὐγένειαν:

— *Νό, γκράτσιας, σενιορίτα!* (ὄχι, εὐχαριστῶ, δεσποινίς.)

Κατάπληξις ἐκάρφωσε κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς θέσεις των ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους· κατόπιν ἠγέρθη ψιθυρος ἀγανακτήσεως, τὰ στυλέτα ἐτραβήχθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ εἴκοσι ζευγάρια μάτια, σπιθηροβολοῦντα, προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Πέτρου. Ἡ θέσις του εἶχεν ἐπιδεινωθῆ μὲ τὰς τρεῖς ἐκείνας ἱσπανικὰς λέξεις ποῦ ἔλαμε τὸ λάθος νὰ προφέρῃ.

—«Ἀφοῦ μιλῇ τὴ γλῶσσα μας, ἐσκέφθησαν ὅλοι, πρέπει νὰ ξέρῃ καὶ τὶ συνήθια μας!»

Ἐκπληκτος ὁ νέος τοὺς ἐκύτταζεν ἀναποφάσιστος, κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν σύντροφόν του διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συμβουλήν. Ἀλλ' ὁ Ροδριγκὲζ εἶχε γίνει ἄφαντος!

Ἡ *τσίνα* ἐστέκετο ἐμπρός του ἀκίνητη, προτείνουσα πάντοτε τὸ ματέ.

Ὁ κύκλος τῶν *γκώσσων* ἐστένευεν ὁλόεν, συνεσφίγγετο, ἀπειλητικός, φοβερός. Ὁ νέος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἔτεινε λοιπὸν τὴν χεῖρα καὶ ἐπῆρε τὸ μαῦρον κολοκύθι.

Ἀλλ' ὅταν ἀπλησίασεν εἰς τὰ χείλη του τὴν *μπομπίλλαν*, ἠοθάνθη τόσην ἀηδίαν, ὥστε ἀσυναισθήτως ἔβγαλε τὸ μανδῆλί του καὶ τὴν ἐσκούπισε. Ἔξαφνα, ὑπὸ τὴν ἀχυρίνην στέγην, ἠγέρθη ἀληθινὴ τρικυμία. Τὰ στυλέτα ἐξήστράφκαν καὶ οἱ χωρικοὶ ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ ὑβριστοῦ μὲ ἀγρίας κραυγάς:

— *Γκρίγκο! κανάλλα! κοτσίνο!*

Ὁ Πέτρος, χωρὶς νὰ φίσῃ τὸ ματέ, ἐτράβηξεν ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ ἕνα ρεβόλβερ, ὀπισθοχώρησε μέχρι τῆς γωνίας τοῦ *ράνκου*, ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἕνα πάγκον, ἐστήριξε τὴν ράχιν του εἰς τὸν τοῖχον, καὶ σείων τὸ φοβερόν του ὅπλον, ἐφώναξε:

— Μακρυά, γιατὶ σᾶς καίω ὅλους!

Δὲν ἐνόησαν τὰ λόγια του, τὰ ἐμάντευσαν ὅμως ἀπὸ τὴν εὐγλωττίαν τῆς χειρονομίας. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε δαμάσῃ ἄλλοτε τοὺς πεινασμένους ναυαγούς, τοὺς ἑτοίμους νὰ γίνουν ἀνθρωποφάγοι, ἐδάμαζε τώρα καὶ τοὺς θυμωμένους γκώσσους, τοὺς ἑτοίμους νὰ γίνουν φονεῖς.

«Εἶνε ἡ *πουλπερία*.» (Σελ. 353, στ. α'.)

Ὀπισθοχώρησαν ὀλίγον καὶ ἠμπόρεσαν νὰ πορευθῶσιν καλλίτερα τὸν ἐχθρόν των. Ἠσθάνθησαν ἐντροπήν... Ὁ τολμηρός, ὁ γενναῖος ποῦ τοὺς ἀψηφοῦσεν ὅλους, δὲν ἦτο παρὰ ἕνας κομψὸς καὶ ὡραῖος νεανίσκος, σχεδὸν παιδί... Ἡ *τσίνα*, γοητευμένη, ἐστέκετο ἐμπρός του ὡς εἰς ἔκστασιν, συνάπτουσα τὰς χεῖρας καὶ ἐλπίζουσα ὅτι μὲ τὴν στάσιν της αὐτὴν θὰ ἐμπόδιζε τὴν σύγκρουσιν... Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ δισταγμοῦ, ὁ Πέτρος ἀνεζήτησε καὶ πάλιν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ροδριγκὲζ. Δὲν τὸν εἶδε πουθενά, ἀλλὰ δὲν ἔδωσεν εἰς τοῦτο σημασίαν.

Εὐτυχῶς, ἐξ ἐνστίκτου, εἶχε διατηρήσῃ εἰς τὸ ἀριστερόν του χέρι τὸ ματέ, τὸ ὁποῖον ἐσήκωνεν ὑψηλά, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο ἐπρότεινε τὸ ρεβόλβερ του κατὰ τοῦ ἐξηρεθισμένου πλήθους.

Ὅταν τοὺς εἶδεν ὅλους ἀκινήτους, διστακτικούς, τοῦ ἦλθεν ἐξαφνικὰ μία ἔμπνευσις: Γελῶν, ἐπλησίασε τὴν *μπομπίλλαν* εἰς τὰ χείλη του καὶ ἐρρόφησε τὸ ποτόν, ὡς ἐὰν ὅ,τι εἶχε κάμῃ ὦς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἦτο παρ' ἁπλῆ ἀστειότης.

Ἐν ὡραῖον «οικό»

Ἡ πρᾶξις αὐτὴ μετέβαλεν ἀμέσως τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐχαιρέτησαν τὴν ὡραίαν ὑποχώρησιν τοῦ Γάλλου. Ἄλλως τε, ἅπαξ κατενίκησε τὴν πρώτην του ἀηδίαν, ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ *γουστάρῃ* τὸ ματέ. Ἡ φυσιογνωμία του τὸ ἐμαρτύρει. Οἱ χωρικοὶ ἔβλεπαν ὅτι τὸ εὕρισκε καλὸν κ' ἐγελοῦσαν λέγοντες μὲ χαρὰν παιδικήν:

— Ἔ! ἔ! τὸ πίνει!

— Τοῦ ἀρέσει! νά, τοῦ ἀρέσει!

— Χά, χά! Θὰ γίνῃ σωστὸς Ἀργεντῖνος, ἀφοῦ τοῦ ἀρέσει τὸ ματέ!

— *Τσέ!* καὶ ὅμως εἶνε ὡραῖο *σικό!*

Ὁ Πέτρος ἔπαυσε νὰ ροφᾷ μὲ τὸν πρῶτον κρότον, ὅπως εἶχεν ἰδῆ νὰ κάμνουν καὶ οἱ ἄλλοι. Κατέβη τότε ἀπὸ τὸν πάγκον, ἐπέστρεψε τὸ κολοκύθι εἰς τὴν *τσίναν* καὶ ἀνέκραξε φαιδρῶς:

—*Ἐς μοῦσσο μπουένο!* (Εἶνε πολὺ ὡραῖο!)

Ἔνρτξις γέλωτος ἐχαιρέτησε τὴν ἀσφαλμένην αὐτὴν φράσιν, ἡ ὁποία ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἤθελε νὰ συμφιλιωθῇ μαζί των. Καὶ ἡ *τσίνα* ὁλοπρόθυμη τὸν διώρθωσε:

—*Ἐς μούῖ μπουένο* λένε, ἡ καλλίτερα *μούῖ ρίκο*.

Ὁ Πέτρος ἐπανέλαβεν εὐπειθής:

—*Ἐλ ματὲ ἔς μούῖ ρίκο, γκράτσιας!*

—*Μπράβο! Μπράβο ἔλ Φραντσές! Καράμπα! κὲ ἀμάμπλε ἔς!*

— Ναί, τί καλὸς ποῦ εἶνε!

— Κ' ἔμμορφος!

— Καὶ χαριτωμένος!

— Καὶ καθόλου περήφανος!

— Καὶ γενναῖος!

Οἱ *γκώσσοι* ἐγελοῦσαν σὰν παιδιά, νικημένοι πλέον ἀπὸ τὴν φυσικὴν χάριν τοῦ νεκροῦ ἐκείνου ξένου, τὸν ὁποῖον, ἐνῷ πρὸ ὀλίγου ἤθελαν νὰ σφάξουν, τώρα τὸν ἐλάτρευαν.

Τοιαῦται σκηναὶ δὲν εἶνε σπάνιαι εἰς τὴν πάμπαν. Κάποτε ἀπαράλλακτον ἐπεισόδιον συνέβη εἰς ἕνα Γάλλον λοχαγόν, ὁ ὁποῖος εἶχε σταλῇ εἰς τὴν Ἀργεντινὴν χάριν ἱππωνείας. Εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας πεδιάδας καμμία ἀστυνομικὴ ἐπίβλεψις δὲν ὑπάρχει. Ἀλληλοφονεύονται ἀτιμωρητεί. Τὸ αἷμα ρέει δι' ἕνα ναὶ ἢ δι' ἕνα ὄχι.

Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς ἐστηρίζετο καὶ ὁ Σάρδας. Εἶνε τόσῳ σπάνιον νὰ φυλαχθῇ πάλιν εἰς τὴν θήκην του τὸ ἅπαξ ἀνελκυσθὲν ἐγχειρίδιον, χωρὶς νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ, ὥστε μόλις ἤρχισεν ἡ σκηνὴ τοῦ ματέ, ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ κρυφά, βέβαιος ὅτι θὰ ἠπηλλάσσετο ἀπὸ τὸν ὀχληρὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐτολμοῦσε νὰ φονεύσῃ ἰδιοχείρως. Διότι τὸν ἐφοβεῖτο.

(Ἕπεται συνέχεια)

"ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ,,

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ'. *(Συνέχεια)*

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ἐσὺ μοῦ εἶπες νὰ σωπάσω;... Γιὰ θυμήσου καλλίτερα, γιατὶ μοῦ φαίνεται πῶς συνέβη τὸ ἐναντίον.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Θυμᾶσαι, Μαρ,αρώ; Ἐγὼ τὴν περασμένη Κυριακὴ σοῦ χάρισα μιὰ ὡραία καρφίτσα.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Μάλιστα, καὶ τὴν ἐφύλαξα γιὰ νὰ σᾶς θυμᾶμαι. Σᾶς εὐχαρίστησα τότε, καὶ πάλι σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Λοιπόν, ἂν θελήσῃς νὰ μὲ συνοδεύσῃς σήμερα νὰ πᾶμε στὸ πανηγῦρι τοῦ Μαρουσιοῦ, θὰ σοῦ χαρίσω καὶ μιὰ ὡραία γραβάτα· λινομέταξη, νὰ τὴν φορῇς τὶς Κυριακές. Ἔ, Μαργαρούλα μου; ἔρχεσαι; Νά ἰδῇς τί ὡραῖα ποῦ θὰ διασκεδάσουμε!

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι... ἂν ἤμουν ἐλεύθερη νὰ κάνω ὅ,τι θέλω. Ξέρετε ὅμως πῶς δὲν μπορῶ νὰ λείψω, ἂν δὲν μοῦ δώσουν τὴν ἄδεια ἡ κυρία ἢ ὁ κύριος...

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Μὴ σὲ μέλλῃ γι' αὐτό. Ἐγὼ εἶμαι βεβαία πῶς ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ πῇ τίποτα.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Ἂν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ κύριος, μάλιστα.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Μὴν ξεχνᾷς ὅμως, Μαργαρώ, πῶς ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα τὸ βιβλίο ἐκεῖνο μὲ τὰ ὡραῖα παραμύθια.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Δὲν ξεχνῶ ποτέ, κυρία Εἰρηνούλα, ὅ,τι μοῦ χαρίζουν κι' ὅ,τι καλὸ μοῦ κάνουν.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ξέρεις τώρα, ὅ,τι ἔχω κ' ἕνα ἄλλο βιβλίο, ποῦ εἶνε συνέχεια αὐτοῦ ποῦ σοῦ χάρισα;

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Ἀλήθεια; ἔχει μέσα κι' ἄλλα ἑτσι ὡραῖα παραμύθια;

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Μάλιστα. Καὶ θὰ σοῦ χαρίσω αὐτὸ τὸ δεύτερο τόμο, σήμερα κηόλα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, — ἂν θελήσῃς νὰ μὲ συνοδεύσῃς ς' ἕνα περίπατο ποῦ σκοπεύω νὰ κάμω.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Θὰ πᾶτε στὸ πανηγῦρι, μαζί μὲ τὴν κυρία Φωτεινή;

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ὄχι, κάθε ἄλλο.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Μὰ τότε λοιπὸν πῶς θὰ γίνῃ; Δὲν ἀκούσατε τί εἶπα;;.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Φοβᾶσαι μὴ δὲν σοῦ δώσουν τὴν ἄδεια;

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Βεβαιότατα.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ἂν εἶνε μόνον αὐτό, μποροῦμε νὰ φύγωμε κι' ἐνοιά σου· ἡ μαμμά, εἶμαι βεβαία, δὲν θὰ πῇ τίποτα.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Ἂν τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ κυρία, μάλιστα. Δὲν συλλογίζεσθε ὅμως ἕνα πρᾶγμα: ὅτι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ μοῦ δώσουν δύο διαταγὲς ἀντίθετες καὶ ὅτι θὰ μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ πάω συγχρόνως σὲ δυὸ διάφορα μέρη.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Μὴ σὲ νοιάζῃ γι' αὐτό, γιατί, ἐγὼ σοῦ εἶπα, εἶμαι βεβαία γιὰ τὸ μπαμπᾶ.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. *(Συνέχεια)*

Ἀλλὰ τὸ πουκάμισο ἦτο δηλητηριασμένο, ἐπειδὴ εἶχε βραχῇ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου ποῦ εἶχε φονεύσει ὁ Ἡρακλῆς μ' ἕνα βέλος φαρμακεμένο.

Ὁ Ἡρακλῆς, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ, ἐφόρεσε τὸ ὀλέθριο πουκάμισο ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ βγάλῃ. Τὸ δηλητήριον εἰσέδυε μέσα στὴν σάρκα καὶ τὰ ὀστᾶ του καὶ ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς πόνους ἔβγαζε κάτι σπαρακτικὲς φωνές.

Ἄρχισε νὰ κατορᾶται, ὄχι τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ τὴν Δηϊάνειραν, ποῦ τοῦ εἶχε στείλει τὸ πουκάμισο, τὸν Εὐρυσθέα καὶ ὅλους, ὅπου τὸν ἔκαμαν νὰ ὑποφέρῃ.

Ὅταν ἐνόησεν, ὅτι θὰ ἀποθάνῃ, ἑτοίμασεν ἐπάνω στὸ βουνὸ μιὰ μεγάλη φωτιὰ ὅπως εἶχε κάμει ἄλλοτε διὰ τὸν Φῶλον. Ἄπλωσεν ἐπάνω τὴν λεοντῆν του, ἀπέθεσε τὸ ρόπαλόν του, ἔπειτα ἁξαπλώθη καὶ ὁ ἴδιος καὶ διέταξε τοὺς παρευρισκομένους νὰ βάλουν φωτιά. Αἱ φλόγες ἀνέβηκαν ὑψηλὰ καὶ ἕνας πυκνὸς καπνὸς ἐσκέπασε τὴν φωτιά. Ὅταν διελύθη δὲν ἔμενε πειὰ τίποτε ἄλλο ἀπὸ λίγη στάκτη.

Ἔτσι ἐχάθη ὁ μέγας Ἡρακλῆς. Ἀτρόμητος εἰς τόσους ἐξωτερικοὺς κινδύνους, ὑπέκυψεν ἐπὶ τέλους ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἐχθρὸν πολὺ τρομερώτερον: τὴν ἴδια του καρδιά. Διότι κάθε ἄνθρωπος ἔχει μέσα του δύο εἴδωλα ὅσους τὸν ἀγαποῦν. Καὶ γιὰ σᾶς, παιδιά μου, αὐτὸ εἶνε τὸ δίδαγμα ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ λάβετε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἡρακλέους. Δὲν ἐκάματε, ὅπως αὐτός, μεγάλα πράγματα οὔτε θὰ εἴχατε τὴν δύναμιν νὰ διορθώσετε τὰ σφάλματά σας μὲ τόσῳ μεγάλες καὶ δύσκολες ἐργασίες.

Ἀλλ' ἡ δραστηριότης του ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ παράδειγμα. Εἰς τὴν ζωὴν ὅλων μας ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα διὰ νὰ κάμωμεν καὶ τὰ ὁποῖα μᾶς φαίνονται τόσῳ δύσκολα ὅσῳ ἦτο διὰ τὸν Ἡρακλῆ ἡ πάλη μὲ τὴν ὕδραν ἢ τὸν λέοντα.

Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν νὰ καθαρίσωμε τοὺς σταύλους τοῦ Αὐγείου, ἀλλὰ εἰμποροῦμεν νὰ σκαλίζωμεν τὸν κῆπον, νὰ κόπτομεν ξύλα καὶ νὰ τακτοποιοῦμεν τὸ σπίτι.

Καὶ ἂν κεῖ δὲν θὰ πᾶμε ἕως τὸν Ἅδην νὰ πάρωμεν τὸν Κέρβερον, εἰμποροῦμεν τοὐλάχιστον νὰ καταπαύωμεν τὴν δυςθυμίαν μας καὶ νὰ τὴν διώχνωμεν καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά μας καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι μας.

Ἂν ὑπακούῃ εἰς τὰς καλὰς κλίσεις καὶ νικᾷ τὰς ἄλλας, θὰ εἶνε ἐλεύθερος καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του· ἂν ὑπακούῃ εἰς τὰς κακὰς κλίσεις, θὰ γίνῃ δοῦλος, θὰ χάσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν καὶ θὰ προξενῇ αἰσχύνην καὶ ἀπελπισίαν εἰς κλίσεις, τὰς καλάς, τὰς εὐγενεῖς, τὰς γενναίας καὶ ἁγνάς· καὶ τὰς ἄλλας, τὰς πλεονεκτικάς, ἐγωϊστικάς, βιαίας ἢ ἀνάνδρους καὶ ἐνωρὶς πρέπει νὰ ἐκλέγῃ μεταξὺ αὐτῶν.

(Τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Γ'Αρχίζει σήμερον ἕνα παλαιὸν παραμύθι, τὸ ὁποῖον ἐγράφη πρὸ πολλῶν αἰώνων καὶ πρὶν νὰ τὸ διαβάσετε σεῖς, τὸ ἐδιάβασαν μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν πολλαὶ γενεαὶ μικρῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Θὰ ἴδητε εἰς αὐτό, ὅτι, ἀντιθέτως πρὸς ὅσα διαβάζετε συνήθως, κάποτε οἱ πονηροὶ θριαμβεύουν. Ἡ παληο-ἀλεποῦ, ἡ ψεύτρα καὶ ἡ κλέφτρα, ἀντὶ νὰ τιμωρῆται εἰς τὸ τέλος, ὅπως τῆς ἀξίζει, ἀπεναντίας νικᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ παίρνει μίαν νίκην, ποῦ μόνον ἡ τιμιότης ἔπρεπε νὰ πάρῃ.

Θὰ παρατηρήσετε ὅμως, ὅτι καὶ τὰ θύματα τῆς Μαριόλας-Ἀλεποῦς δὲν ἦσαν καλλίτερα ἀπὸ αὐτὴν καὶ ὅτι μόνον ἡ πονηρία τοὺς ἐχρειάζετο γιὰ νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ τὰ κακὰ ποῦ ἔκαμ' ἐκείνη.

Ἔτσι θὰ συμβῇ καὶ εἰς σᾶς, παιδιά, νὰ συναντήσετε πολλὲς φορὲς στὸν κόσμο τὴ Μαριόλα καὶ νὰ κινδυνεύσετε τὰ πέσετε στὰ χέρια της. Νὰ ἐνθυμῆσθε τότε τὴν τύχην τῆς Μουγγρῆς, τῆς ἀρκούδας, καὶ τοῦ Νιαούρη, τοῦ γάτου, γιὰ νὰ μὴ γελιέσθε καὶ παθαίνετε καὶ σεῖς τὰ ἴδια.

Νὰ μὴ πιστεύετε στὴς ψευτιὲς καὶ στὴς κολακεῖες· νὰ προσέχετε ὥστε οἱ πονηροὶ καὶ οἱ ἀνανδροι νὰ μὴν ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας σας.

Ὅταν θὰ ἐνθυμῆσθε τὸ παραμύθι τῆς Μαριόλας-Ἀλεποῦς, θὰ μπορῆτε ν' ἀποφεύγετε τὴς ἀδικίες, ὅπως ἔκαμεν ὁ Βασιλιᾶς ὁ Λέων, καὶ θὰ συμμορφώνεσθε πάντοτε μὲ τὰ παραγγέλματα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς τιμιότητος, ὅπως σᾶς συμβουλεύουν διαρκῶς οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοί σας.

ΚΕΦ. Α'.

Ἤτο τῆς Πενηκοστῆς καὶ ὁ Βασιλιᾶς τῶν ζώων, ὁ λέων, εἶχε προσκαλέσει ὅλους τοὺς ὑπηκόους του σὲ μεγάλη συνέλευσι.

Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πουλιὰ καὶ τετράποδα ἔτρεξαν στὸ παλάτι· ἡ Μουγγρή, ἡ ἀρκούδα, ὁ Ἀρπάχτρας, ὁ λύκος, ὁ Νιαούρης, ὁ γάτος, ὁ Τρεμούλας, ὁ λαγός, ὁ Σκαρφάλης, ὁ ἀσβός, καὶ πλῆθος ἄλλων ζώων. Ἔλειπε ὅμως ἕνα: ἡ Μαριόλα ἡ ἀλεποῦ.

Σὲ τέτοιες συνελεύσεις, ὁ Βασιλιᾶς, ὁ λέων, ἀνάμεσα στοὺς ὑπουργούς του, ἔκανε δικαστήριο· καὶ ὅσα ζῷα εἶχαν παράπονα, εἰμπορεῦσαν νὰ τὰ ἐκθέσουν, ὅλοι τὰ ἄκουαν μὲ πρόσοχην καὶ ἔδιναν σὲ καθένα τὸ δίκηο του. Ἐκείνη ὅμως τὴν Πεντηκοστή, τὰ παράπονα ἦταν πειὸ πολλὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, καὶ ὅλα εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν κακία καὶ τὴν πονηρία τῆς Μαριόλας, τῆς ἀλεποῦς.

Πρῶτος παρουσιάσθη ἐμπρὸς στὸ δικαστήριο ὁ Ἀρπάχτρας ὁ λύκος.

— Μεγαλειότατε, λέγει, δὲ μποροῦμε πειὰ νὰ ὑποφέρουμε τὴν ἀλεποῦ. Τῆς προάλλες ἦλθε σπίτι μου, τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπα ἐγώ, καὶ φάνηκε πολὺ αὐθάδης στὴ γυναῖκα μου· καὶ δὲν ἔφθασε αὐτό, ἀλλὰ μὲ τὴν οὐρά της ἔρριξε σκόνη στὰ μάτια τῶν παιδιῶν μου καὶ τόσο πολὺ τὰ πείραξε ἡ σκόνη, ποῦ καὶ τὰ τρία στραβώθηκαν ἐντελῶς τὰ κακόμοιρα! Καὶ σοῦ εἶνε μιὰ τόσο ψεύτρα, ποῦ τίποτε δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ στόμα της.

— Ναί, ναί, ἀλήθεια, λέει καὶ ὁ Πάνθηρ. Καὶ ξέρετε πῶς ἐφέρθηκε 'ς ἐκεῖνο τὸν κακομοίρη τὸν Τρεμούλα τὸ λαγό; Τοῦ εἶπε πῶς ἔγεινε τάχα χριστιανὴ καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν μάθῃ νὰ κάνῃ κι' αὐτὸς τὴν προσευχή του. Ἐγὼ ἐπερνοῦσα καὶ τοὺς εἶδα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου νὰ στέκουνται μὲ μεγάλην εὐλάβειαν· ἤτανε πολὺ συγκινητικό. Ἔξαφνα ὅμως ἡ Μαριόλα ἡ παμπόνηρη δίνει ἕνα πήδημα καὶ ἁρπάζει τὸν κακόμοιρο τὸν Τρεμούλα ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ θὰ τὸν ἔπνιγε, ἂν δὲν ἐφοβόταν ἀπὸ μένα καὶ τὸν ἄφινε.

— Ἀλήθεια, λέει καὶ ὁ σκύλλος· καὶ μένα μοῦ ἔκλεψε τὸ λουκάνικο ποῦ εἶχα φυλάξει γιὰ τὸ δεῖπνό μου. Τὸ εἶχα κρύψει ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἕνα δενδράκι. Αὐτὴ ἐπῆγε καὶ τὸ βρῆκε καὶ μοῦ τῶφαγε.

— Ὄχι, μὴ λὲς ψέμματα, φωνάζει ὁ Νιαούρης ὁ γάτος. Μὲ τὸ συμπάθειο, Μεγαλειότατε· τὸ λουκάνικο ἦταν δικό μου· ἀπὸ μένα τῶκλεψε ὁ σκύλλος. Μιὰ νύχτα ποῦ εἶχα πάει στὸ μύλο, τὴν ὥρα ποῦ κοιμοῦντο ὅλοι στὸ σπίτι, εἶδα κάτι λουκάνικα, ποῦ θὰ ἤτανε περιττὰ ἐπάνω 's ἕνα ράφι. Ἐγὼ ἕνα μονάχα ἐπῆρα, Μεγαλειότατε· ἕνα τόσο δὰ μικρούτσικο!

— Ὡραῖα τὰ εἴπατε ὅλοι σας, εἶπε τότε ὁ Σκαρφάλης, ὁ ἀσβὸς ποῦ ἦτον ἀνηψιὸς τῆς Μαριόλας. Αὐτὰ τὰ λέτε γιατὶ ξέρετε πῶς δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ Μαριόλα νὰ σᾶς ἀκούσῃ. Ἀλλά, Μεγαλειότατε, κανένας δὲν πρέπει νὰ καταδικάζεται ἂν δὲν τὸν ἀκούσουν πρῶτα, Ἐγὼ λοιπὸν κάτι ξέρω γιὰ τὴ Μαριόλα καὶ θὰ ἰδῆτε πόσον ἄσχημα ἐφέρθηκε 's αὐτὴν ὁ Ἀρπάχτρας ὁ λύκος. Ἂν θέλετε, πιστέψτε το: Ἡ Μαριόλα καὶ ὁ Ἀρπάχτρας εἶχαν γίνει συντρόφοι μιὰ φορὰ στὴς πονηριὲς καὶ ὁ Ἀρπάχτρας ἐφάνηκε τόσο ἄτιμος καὶ ἐγωϊστής, ποῦ ἄφινε τὴ Μαριόλα νὰ κάνῃ ὅλες τὴς δουλειές καὶ νἀχῃ ὅλους τοὺς κινδύνους, κι' αὐτὸς ἐμάζευε ὅλα τὰ κέρδη.

— Δηλαδὴ ἔξη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ μισὴ ντουζίνα ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸ ἴδιο εἶνε μοῦ φαίνεται, λέγει ὁ Βασιλιᾶς. Δὲ μοῦ λὲς ὅμως καὶ τί ἔχεις νὰ πῆς ὑπὲρ τῆς ἀλεποῦς;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Μιὰ μέρα ὁ Ἀρπάχτρας καὶ ἡ Μαριόλα βγῆκαν μαζὶ καὶ πεινοῦσαν πολύ. Ἕνας ἄνθρωπος πέρασε ἀπὸ μπροστά τους μὲ ἕνα χειραμάξι γεμάτο ψάρια. Ὁ Ἀρπάχτρας ὀρέχτηκε νὰ φάῃ ἀπὸ τὰ φρέσκα ἐκεῖνα ψάρια, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν τόλμη νὰ πάῃ νὰ πάρῃ. Τότε ἡ Μαριόλα ἐπῆγε καὶ ἔπεσε, δίχως νὰ φανῇ, μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ γούβα, λίγο πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸ χειραμάξι.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΑΚΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Υπηρξεν ἀληθινὸς πατριώτης ὁ πολύκλαυστος ἀεροπόρος. Τὸ ἀποδεικνύει ὁ ἔνδοξος θάνατός του, ὅσον ἡ βραχεῖα ἀλλὰ μεστὴ ζωή του. Ἦταν ἕνας ὡραῖος καὶ πλούσιος νέος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Πολὺ χρόνια ἐσπούδασεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἱδρύσῃ μίαν ἐφημερίδα. «Ἀνεξάρτητος» ἐλέγετο ἡ ἐφημερὶς τοῦ Καραμανλάκη καὶ ἦτο φύλλον καθαρῶς πατριωτικόν. Δὲν εἶχε μεγάλην κυκλοφορίαν, εἶχεν ὅμως πολυτελῆ γραφεῖα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐπιτελεῖον ἐπιφανῶν συνεργατῶν, λαμπρὸν χαρτὶ καὶ ἀφθόνους εἰκόνας. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ὁ Καραμανλάκης ἐξώδευεν ἀπὸ τὴν περιουσίαν του διὰ νὰ διατηρῇ ἕνα τέτοιο φύλλον. Καὶ διατί; Διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ γράφῃ εἰς αὐτὸ ὁ ἴδιος τὸ κύριον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἦτο πάντοτε ἀληθινὸν κήρυγμα πατριωτισμοῦ. Εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἶχεν ἱδρύσῃ ἐν ὑψηλὸν βῆμα διὰ νὰ ἀντηχῇ ἡ πατριωτική του φωνή. Ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα του, ἔβλεπεν ὅτι τὰ πράγματά της δὲν ἐπήγαιναν τόσον καλὰ καὶ εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἂν ὡμίλοῦσεν αὐτὸς ὅπως ἤξευρε καὶ ὅπως ἤθελεν, — ἀνεξάρτητος, — ἡ πατρὶς θὰ ἐσώζετο. Ἡ ἐφημερίς του λοιπὸν δὲν ἦτο ἐπιχείρησις. Ἦτο θυσία. Ἐθυσίοζε μέρος τῆς περιουσίας του, μαζὶ μὲ τοὺς κόπους του, διὰ νὰ διαδώσῃ τὰς ἰδέας του καὶ νὰ σώσῃ τὸν Ἑλληνισμόν.

Εἴπαμεν ὅτι ὁ «Ἀνεξάρτητος» δὲν εἶχε μεγάλην κυκλοφορίαν. Ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν ὁ Καραμανλάκης ἐπίστευε πρωτάκουστον, δὲν συνεκίνει πλέον κανένα, διότι εἶχεν ἀκουσθῆ πολλάκις. Εἰς τὸ κύριον ἄρθρον του, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἀνεξαρτήτου» ἔλεγε πράγματα τετριμμένα καὶ μὲ πομπῶδες ὕφος κοινόν. Ὁ εἰλικρινὴς πατριώτης δὲν ἦτο καὶ πρωτότυπος συγγραφεύς, δυνατὸς δημοσιογράφος ὥστε νὰ ἐλκύῃ ἀναγνώστας. Ἔπειτα ἦτο καὶ πολὺ νέος, ἄπειρος. Εἶδε λοιπὸν ὅτι ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐκδίδῃ τὴν ἐφημερίδα του, μετ' ὀλίγον θὰ ἔμενε πάμπτωχος, εἰς τοὺς δρόμους. Τὸ κύριον ἄρθρον του ἤξιζε τόσην θυσίαν; Ἤρχισε νἀμφιβάλλῃ καὶ ὁ ἴδιος. Ἤρχισε νὰ σκέπτεται, ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι τρόποι, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀγαπητήν του πατρίδα. Καὶ ἐγκαταλείψας τὴν ἐφημερίδα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἀφοσιώθη εἰς τὴν ἀεροπλοΐαν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ ἀεροπλάνον του καὶ μὲ χίλια ὡραῖα σχέδια καὶ ὄνειρα. Ἤθελε νὰ γίνῃ τέλειος ἀεροπόρος, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του ἐν καιρῷ πολέμου. Ἤθελε νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα, διὰ νὰ γίνουν ἀεροπόροι καὶ ἄλλοι. Ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν ὤθησιν εἰς μίαν κίνησιν νέαν καὶ δημιουργίαν ἐναερίου στόλου πολεμικοῦ. Πάλιν διὰ τὴν πατρίδα του ὁ πατριώτης ἐθυσίαζε μέρος τῆς περιουσίας του, διέθετεν ὅλην του τὴν δραστηριότητα καὶ ἐξέθετεν αὐτὴν τὴν ζωήν του. Τὴν ὁποίαν ἐπιτέλους ἐθυσίασεν. Εἰς μίαν πτῆσιν, κατεποντίσθη μὲ τὴν μηχανήν του εἰς τὰ κύματα τοῦ Κορινθιακοῦ, ὅπου εὗρε τὸν θάνατον. Ἥρως καὶ μάρτυς τῆς Ἰδέας. Ὄχι ἁπλῶς καὶ μόνον τῆς κατακτήσεως τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος. Ἀεροπόρος, ἀλλὰ καὶ πατριώτης. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλέξανδρος Καραμανλάκης, ὁ νέος Ἴκαρος, ὅπως τὸν ὠνόμασαν οἱ νεκρολόγοι του. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ θάνατός του ἐπροκάλεσε τόσῳ πάνδημον, εἰλικρινὲς πένθος καὶ τὸν περιέβαλε μὲ τόσην δόξαν. Ἂς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη καὶ αἰώνιον τὸ παράδειγμα τοῦ ἡρωϊκοῦ πατριωτισμοῦ!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ μεγαλητέρα εἰκών - ρεκλάμα

Ἡ μεγαλητέρα εἰκονογραφικὴ ρεκλάμα τοῦ κόσμου, εὑρίσκεται εἰς μίαν ἐξοχὴν τῆς Ἀγγλίας παρὰ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου. Παριστάνει δὲ μίαν γιγαντεαίαν φιάλην τζιντζιμπύρας —τοῦ γνωστοῦ ἀναψυκτικοῦ ποτοῦ, πολὺ ἐν χρήσει εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, —μὲ τὴν ἐτικέταν τοῦ καταστήματος.

Διὰ τοῦ ἐναερίου ταχυδρομείου

Ἰδοὺ τὸ πρῶτον ταχυδρομικὸν δελτάριον, τὸ ὁποῖον διεβιβάσθη εἰς τὰς Ἀγγλικὰς Ἰνδίας δι' ἀεροπλάνου. Τὸ δελτάριον αὐτὸ φέρει πλαγίως εἰδικὸν γραμματόσημον μὲ ὑδατίνους γραμμάς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαρρίνεται ἐν ἀεροπλάνον, μὲ τὰς λέξεις: «Πρῶτον ἐναέριον ταχυδρομεῖον. Ἀλλαχαβάδη». Ἰδοὺ τῷ ὄντι ἡ πρόοδος!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ Εἰκών

Εἶναι ζαχαροπλάστης, τὸ βλέπετε. Εἰμπορεῖτε ὅμως νὰ μαντεύσετε πόσα παστιτσάκια μὲ κρέμα ἔκαμα σήμερα:

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Δαφνοστεφοῦς Ὀλυμπιονίκου

Chi enqui abo ien emordp as

Νὰ χωρισθοῦν αἱ ἄνω λέξεις οὕτω πῶς, ὥστε νἀναγνωσθῇ μία γαλλικὴ παροιμία.

Λύσεις τοῦ 38ου φύλλου

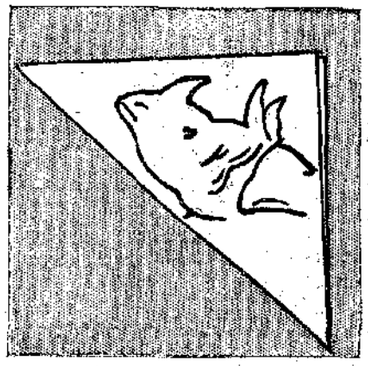

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ διπλωθῇ τὸ χορτί, διὰ νὰ σχηματισθῇ μία κεφαλὴ ρινοκέρου.
β') Κύθνος, Σέριφος, Σύρος, Πάρος.
γ') Tel maître, tel valet.

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ

Γιατί, γλυκά μου πουλάκια, ἐπάψατε τὸ μελῳδικό σας τραγουδάκι ποῦ μ' αὐτό ἐκελαϊδούσατε τὴ φύσι καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τἄλλα ἐχαιρετήσατε τὴν ἄνοιξι κ' ἐδώσατε σ' αὐτὴ γελαστὴ ζωὴ καὶ κάποια περίσσια ὀμμορφιά στὴ λουλουδένια ὄψι της; Γιατί ἐσεῖς, πορφυρὰ τριαντάφυλλα, ἐκλίνατε τὰ βελουδένια πέταλά σας καὶ ρίχνετε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὸ διαβάτη ποῦ θὰ περάσῃ νὰ σᾶς καμαρώσῃ καὶ δὲν χαρίζετε πιὰ τἀρώματά σας τὰ λιπόθυμα; Ποῦ εἶνε ἡ πρώτη σας ὀμμορφιά; Ποῦ εἶνε τὸ λεπτότατο ἄρωμά σας; Γιατὶ ἐσεῖς, μικρά μου γιασεμιά, μὲ τὸ βαθὺ κίτρινο καὶ λευκό σας χρῶμα, δὲν ἔχετε πιὰ δύναμι νὰ σταθῆτε ἀνάμεσα στ' ἀνθόκλαδα, μόνο ἀφίνετε τὸ βροσόλουστο σῶμά σας νὰ πέσῃ μαραμένο κάτω στὸ χῶμα; Γιατί ἐσεῖς παρθενικὰ κρίνα ποῦ ξυπνοῦσατε τὲς μυστικὲς νοσταλγίες πρὸς μακρυνὰ ἰδανικὰ καὶ τοὺς λευκοὺς πόθους ἀσπίλων κόσμων, ἐχαμηλώσατε τὰ κατάλευκα φύλλα σας καὶ κοιμᾶσθε τώρα μελαγχολικά; Γιατὶ ἐσεῖς, λεμονάνθια, δὲν ἀντέχετε πιὰ στὸ ἁπαλὸ φύσημα ποῦ ἀφίνει τὸ ἀεράκι ὅταν περνῇ καὶ σᾶς χαϊδεύει; μόνο λυγίζεσθε καὶ λιποθυμεῖτε καὶ κάπου-κάπου πέφετε νεκρά, ἀφίνοντα τὴ μητρικὴ ἀγκαλιά;...

Καὶ ὅλα μ' ἕνα στόμα ἀπήντησαν μὲ φωνὴ παραπονετική: Γιὰ μιὰ νεκρή. Τὰ τριαντάφυλλα θὰ στόλιζαν τὸ σῶμά της. Τὰ κρῖνα θἄπλεκαν τὸ στεφάνι ποῦ θὰ περιβάλλῃ τὸ κερένιο πρόσωπό της. Τὰ γιασεμιὰ καὶ τὰ λεμονάνθια θὰ ἤταν τὸ μαξιλάρι ποῦ θἄκκουμβοῦσε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ ξέπλεκα μαλλιά της. Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ δώσουν τὸ σιερνὸ φιλί τους στὴ νεκρή, γιατὶ θὰ ξεψυχήσουν κοντά της... Καὶ ξεψύχησαν κοντά της.

Δύρα τοῦ Φεραίου

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙΟΥ

Τί κ' ἦν κατακτυπᾶ τὸ ρολόϊ μεσημέρι; τί κι ἂν ὁ ἥλιος ἔχει ζώσει μὲ τὴς φλογερές του ἀκτῖνες ὅλη τὴν πλάσι, καὶ μισοπαραλυμένα ἀπ' τὴ ζέστη τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπου ζητοῦν ἀνάπαυσι; ἐκείνη, κλεισμένη μέσ' 'στὸ κομψὸ δωμάτιό της, καθισμένη μπροστὰ στὸ πιάνο μὲ τὰ χέρια φιγμένα ἄτονα στὰ λευκὰ κόκκαλα, προσπαθεῖ νὰ διώξῃ τὰ ὄνειρα ποῦ σὰν λευκὰ φαντάσματα τὴν περιτριγυρίζουν, γιατ' εἶνε ἀνάγκη νὰ μελετήσῃ, ἀφοῦ στὰς τρεῖς θἄλθῃ ἡ δασκάλισά της γιὰ τὸ μάθημα.

Καὶ μισοαγκωμένη ἀπ' τὸ μεθυστικὸ τὸ ἄρωμα ποῦ ξεχύνεται 'ς ὅλο τὸ δωμάτιο ἀπὸ δυὸ μεγάλα μπουκέτα ρόδα, ποῦ καμαρώνουν δίπλα στὴς χρυσοδεμένες νότες πάνω στὸ πιάνο, νοιώθει ἄθελά νὰ βυθίζεται ὁ νοῦς της σὲ ὄνειρα καὶ νὰ κλειοῦνε ἁπαλὰ-ἁπαλὰ τὰ μάτια της καὶ στ' ἁπαλό τον κλείσιμο νἀνοίγεται μιὰ ζωή, καὶ νὰ περνᾷ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ 'μπρός της μὲ μιὰν ἀπόμακρη γέλιου ἁρμονία, σὰν ὥμορφες ταινίες κινηματογράφου ποῦ κινοῦνται ρυθμικὰ μὲ τοῦ βιολιοῦ τὴς μελωμένες νότες. Καὶ βλέπει καὶ βλέπει καὶ δὲν χορταίνει ποτὲ καὶ νοσταλγεῖ τὰ ἀθῶα της παιδικὰ χρόνια, καὶ γίνεται πάλι γιὰ μιὰ στιγμὴ παιδὶ ξένοιαστο, μικρό, χωρὶς σχολεῖο, χωρὶς πιάνο, χωρὶς σκοτοῦρες, ποῦ μόνο νὰ παίζῃ καὶ νὰ γελᾷ ξεύρει, καὶ μέσα στὸ ἡδονικὸ αὐτὸ ὀνειροπόλημα, ἀνοίγει τὸ στόμα της 'ξένα γλυκὸ χαμόγελο καὶ ξεχνᾷ καὶ πιάνο καὶ μαθήματα, μὰ ξάφνου, ντίγκ-ντάγκ, μιὰ ἄθελη τοῦ χεριοῦ της κίνησις πάνω στὸ ἀνοικτὸ πιάνο, ἄφησε δυὸ ζωηρὰ ξεφωνητά, καὶ ξυπνασμένη λίγο ξυπνᾷ ἀπ' τὄνειρό της κι' ἀνόρεξα ἀρχίζει νὰ παίζῃ τὸ μάθημά της, ἐνῷ ἄδικα προσπαθεῖ νὰ βρῇ μὲ τὴν ἁρμονία τοῦ ὀργάνου κάποια εὐχαρίστησι.

Ἑλληνοπούλα

Η ΜΗΛΙΑ

Σὲ κῆπον ἦταν
μὲ δένδρα ἄλλα,
μικρά, μεγάλα,
καὶ μιὰ μηλιά.

—

Ἄνοιξις ἦλθεν,
ἡ φύσις θἄλλει
ἀνοιξε πάλι
καὶ ἡ μηλιά.

—

Νὰ την σὲ λίγο,
τὸ καλοκαῖρι,
ποῦ μῆλα φέρει
—γλυκὸ φαΐ!

—

Τοῦ φθινοπώρου
φθόνει ἡ ὥρα
καὶ φύλλα τώρα
πέφτουν 'στὴ γῆ.

—

Χειμῶνας θἄλθῃ
βροχὲς καὶ χιόνια,
κ' ἔτσι τὰ χρόνια
περνοῦν γι' αὐτή.

Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΜΑΥΡΟΥ

Ἕνας μαῦρος συνεβούλευε τὰ παιδιά του.

—Ἀκοῦστε, καλά μου παιδιά· εἶνε καλὸν νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τοὺς φίλους του, ἀλλὰ εἶνε ἐπίσης καλόν, νὰ γνωρίζῃ καὶ εἰς ποῖον ἔθνος ἀνήκει ὁ ἐχθρός του. Ἐὰν κανεὶς σᾶς πυροβολῇ μὲ σφαίρας καὶ σᾶς προσφέρῃ κατόπιν ἕνα Εὐαγγέλιον, εἶνε Ἄγγλος. Ἐὰν προσπαθῇ νὰ σᾶς πωλήσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὰ ἐμπορεύματά του εἶνε Γερμανός. Ἐὰν σᾶς τρώγῃ μόνον μὲ ἄλατι, εἶνε συμπατριώτης σας. —Ἐὰν ζητῇ νὰ σᾶς πωλήσῃ εἰς κανένα γείτονα, εἶνε Πορτογάλος. — Ἐὰν εἶνε κανείς, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σᾶς ἀποδείξῃ μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα, ὅτι τὸ ἔδαφός σας ἀνήκει δικαιωματικῶς εἰς τὸν Μονρόε, εἶνε Ἀμερικανός.— Ἐὰν διασκεδάζῃ, πυροβολῶν κατὰ μιᾶς βανάνας, τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν κεφαλήν σας, εἶνε Ἐλβετός. — Ἐὰν κανεὶς ἔρχεται νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ καθ' ἣν ὥραν κάμνετε ἡσύχως τὴν προσευχήν σας, μὴν ἀμφιβάλλετε, εἶνε Γάλλος.

(Μετάφρασις) *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*

ΕΘΝΙΚΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Εἴμαστε μιὰ παρέα ἀπὸ πεντέξη παιδιά. Ἀφίσαμε τὸ βαπόρακι τοῦ Βοσπόρου στὸ Γενὶ μαχαλὲ καὶ ἔπειτα μὲ τὰ πόδια ἐπήγαμε ὡς τὰ Καβάκια. Μόνον ὅσοι ἔκαμαν τὸν περίπατον αὐτὸν ξεύρουν πόσον ὡραῖος καὶ μαγευτικὸς εἶνε, ἡ θέα ἰδίως εἶνε ἐξαισία. Ὅσον ἐπερπατούσαμε, τόσον ὁ θαυμασμός μας ἐξεγείρετο. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἁπλώνετο ὅλος σχεδὸν ὁ Βόσπορος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, πρὸς τὰ ἔξω, ἀτράκαχη καὶ ἀπέραντη ἡ Μαύρη θάλασσα. Δύο ἀτμόπλοια, ἑτοιμαζόμενα νὰ ἐξέλθουν, φαίνονται ὡσὰν ν' ἀγωνίζωνται εἰς τὸν δρόμον. Εἶνε ἓν Ἑλληνικὸν καὶ ἓν Αὐστριακόν, φαντάζεσθε δὲ τὴν ἀνυπομονησίαν μας. Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θὰ φανῇ ταχύτερον; Μετ' ὀλίγον τὸ Ἑλληνικὸν φαίνεται νὰ προχωρῇ κἄπως περισσότερον, μετά τινα δὲ λεπτά, προτρέχει ἀρκετά. Ἡ κυανόλευκος, μὲ κάτι γλυκύτατα χρώματα, κυματίζει εἰς τὴν πρύμνην, ἐνῷ ἡ καρδιά μας γεμίζει ἀπὸ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν.

Δωδωναῖος

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

— Τρέξε, μπαμπᾶ, βοήθεια!
— Τί ἔπαθες; — Κύτταξε!

Καὶ ὁ μικρὸς Γιῶργος ἐσήκωσε τὸ δακτυλάκι του γιὰ νὰ δείξῃ στὸν μπαμπᾶ του ἕνα μικρὸ πουλάκι ποῦ βρισκότανε στὸ στόμα μιᾶς γάτας. Καὶ τὸ σπλαχνικὸ ἀγοράκι κατετρώγετο ἀπ' τὴν λύπη, ἔτρεμε ἀπ' τὸν φόβο μήπως ὁ μπαμπᾶς του ἔξαφνα δὲν τὰ καταφέρῃ γιὰ τὸ σῶσι.

Μετ' ὀλίγον τὸ πουλάκι εἶνε στὰ χέρια τοῦ Γιώργου. Ὁ καλός του ὁ μπαμπᾶς τοῦ τὸ ἔσωσε. Καὶ ὁ μικρὸς τοῦ κάνει χίλια δυό, τὸ χαϊδεύει, τὸ καμαρώνει καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ μεσημέρι τὸ πουλάκι βρισκότανε στὸ πιατάκι τοῦ Γιώργου. Τί παράξενη εὐσπλαχνία!

Πανελλήνιος Πόθος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Διδασκάλισσα*: — Τέσσαρα κ' ἕξη πόσα κάνουν;

Ἡ *Μαθήτρια*: —Δώδεκα.

Ἡ *Διδασκάλισσα*: — Μὰ γιὰ πρόσεξε... μήπως κάνουν δέκα;

Ἡ *Μαθήτρια*: — Ἄ μπᾶ, ὄχι. Πέντε καὶ πέντε κάνουν δέκα.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνάκιδος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 128ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1912.

[Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν ἑκαστον ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσας δημοσιευσίμους Ἀσκήσεις περιεῖχεν ἡ Συλλογὴ τοῦ διαγωνιζομένου, ὁ δὲ δεύτερος πόσας ἐξ αὐτῶν ἦσαν αἱ ἐκτάκτως ἐπιτυχεῖς καὶ ὡραῖαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου καὶ μεταξὺ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλήτερον.—Ὁ τρίτος τέλος ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ εἰς ἕκαστον ἀπονεμόμενα Εὔσημα.—Οἱ μὴ σημειώσαντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου των ἡλικίαν, κατετάχθησαν ὅλοι εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀλεξάνδρα Κ. Δανασσή***, 15+11 [13 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μουσηγέτης Ἀπόλλων*, 15+10 [12 Ε]. — *Γέρω-Δήμος*, 14+10 [12 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀθανάσιος Διάκος*, 14+9 [11 Ε].— *Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα*, 14 Ε].—*Γλυκεῖα Ἐλπίς*, 14+7 [10 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου*, 13+7 [10 Ε].— *Κραυγὴ Νίκης*, 15+5 [10 Ε].— *Ἀεροναυτοπούλα* 12+7 [9 Ε].—*Εὐευχῆς Ψαρᾶς*, 13+6 [9 Ε].—*Γλυκὸ Χαμόγελο*, 14+5 [9 Ε]. — *Κασσιανή*, 14+4 [9 Ε]. — *Φοῦλι*, 11+6 [8 Ε].— *Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπίς*, 11+6 [8 Ε]. — *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, 13+4 [8 Ε]. — *Ἔξύριστος Βασιλιᾶς*, 13+4 [8 Ε] — *Ὑβραΐνιος Χάνος*, 12+4 [8 Ε].— *Ραμπιωτάκι* 13+3 [8 Ε]. — *Ἄρης*, 11+4 [7 Ε].—*Βασιλεὺς τῆς Ρώμης*, 11+3 [7Ε].— *Ἴρις*, 10+2 [6 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους*, 5+2 [3 Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Πόθος τῆς Κρήτης***, 15+10 [12 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἕνα Χιωτάκι*, 15+9 [12 Ε]. — *Εὐάγγελος Ἰωάννου*, 14+9 [11 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νέλκε*, 15+8 [11 Ε] *Ὀλλήν*.—14+8 [11 Ε]. — *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 15+7 [11 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Βάρκα τοῦ Κανάρη*, 15+6 [10 Ε].— *Νίκη Στοργή*, 15+6 [10 Ε].— *Τοῦ Κάμπου Τριελλολοΐλουδο*, 14+6 [10 Ε].— *Κυπριάνουλο*, 14+5 [9 Ε]. — *Ἐθνομάρτυς Αἰμιλιανός*, 15+4 [9 Ε].—*Μιχαὴλ Α. Τρίκκας*, 11+7 [9 Ε].—*Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις*, 12+6 [9 Ε]. — *Ἀνδρεῖος Ἄνδριος*, 12+6 [9 Ε].—*Ρίκα Ν. Ἀγγελοπούλου*, 13+5 [9Ε]. —*Σταγὼν Δρόσου*, 14+4 [9Ε].—*Ἄγνωστος*, 12+4 [8 Ε]. — *Ἀσπασία ἡ Μιλησία*, 10+5 [7 Ε].—*Χάρ*, 10+4 [7 Ε].—*Ζαρίνη*, 10+4 [7 Ε].—*Ναυτάκι*, 9+4 [6 Ε]. — *Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων*, 10+3 [6 Ε]. — *Ἀσύρματος Τηλέγραφος*, 10+3 [6 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο*, 9+3 [6 Ε]

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σχολιοστόλιστος Χίος*, 14+6 [10 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παπαγάλος τοῦ Τσάρου*, 13+6 [9 Ε].—*Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ*, 12+6 [9 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μάντις Κάλχας*, 13+5 [9 Ε].—*Συριανὴ Αὔρα*, 11+6 [8 Ε]. *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*, 10+6 [8 Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5ην Σεπτεμβρίου 1912.

ΚΑΛΛΑΙΤΕΡΑ, *Κρητικοπούλα*, τὴν ἀπορίαν τοῦ *Περσέως* νὰ λύσῃς διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας μας. Νὰ μοῦ γράψῃς ἐν συντόμῳ τὴν ἀπάντησίν σου καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσω, ὅπως ἔγεινε καὶ τότε μὲ τὰς παρατηρήσεις τῆς *Τρελλῆς Νεάντης*. Τὸ λάθος ποῦ μοῦ σημειώνεις, εἶνε σπουδαῖον. Οἱ ἀναγνῶσταί μας πρέπει νὰ διορθώσουν τὸν τελευταῖον στίχον τοῦ ποιήματός σου «Δυὸ Κυπαρίσσια», καὶ νὰ τὸν κάμουν ἔτσι:

Τί γερὸ ξύλο! Πολὺ δὲ νἀξίζῃ!

Ἄλλα πάλι! «Στὸ προγθεσινό σου φύλλο, —μοῦ γράφει ἡ *Μενίν*,—δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τὸ κομματάκι ἐκεῖνο τῆς *Ξανθῆς Μουσμέ*. Ποιὸς εἶνε αὐτός ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ποῦ ἄλλοτε τὰ μάτια του εἶνε γλυκὰ καὶ ἄλλοτε ἄγρια; Καὶ τὸ κτύπημα ἐκεῖνο τὸ χειρότερο στὴ ζωή;» Ναί, εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ τὸ παραμύθι εἶχε κἄποιο συμβολισμὸ ποῦ δὲν ἐκφράζεται εὔκολα. Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ πῇ καὶ ἡ *Ξανθὴ Μουσμέ*.

Ὁ *Θαλῆς*, μὲ μερικοὺς ἄλλους εἰς τὴν Πρίγκηπον, ἔπαιξαν τὴν περασμένην Κυριακὴν τὸ «Δύσκολο Πρόγραμμα» καὶ τὴν ἐρχομένην θὰ παίξουν τὸ «Φόρεμα τῆς Κυρίας»· (ἡ ὡραία αὐτὴ κωμῳδία ὑπάρχει εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898) Ἔτσι τὰ καλά μου παιδιὰ διασκεδάζουν μὲ τὸ μακρόν μου Θέατρον.— Ναί, σοῦ τὰ ἐνέκρινα, ἀλλὰ πρέπει νὰ κληρωθοῦν.

Ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη*, ποῦ ἔγράψεσεν ἀπὸ τὴν ἐξοχήν της, σήμερα μοῦ γράφει: «Ὥστε λοιπὸν τἀγόρια μᾶς πέρασαν, ἔ; Νὰ συμβαίνῃ ἀρά γε τὸ ἴδιο καὶ στὴν Σελίδα; Δὲν τὸ πιστεύω! τὰ ὀχαιότερα καὶ πρωτοτυπότερα κομμάτια εἶνε γεγραμμένα ἀπὸ κορίτσια. Ἢ ὄχι;» Οὔ, κατινούριους μπελάδες θὰ ἔχωμε!..

Ὁ *Χιαβάθας* μοῦ καταγγέλλει ὅτι τὸ ποίημα τοῦ *Δάφνης Στεφάνου* ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 3ὸν φύλλον, εἶνε μετάφρασις τοῦ περιφήμου ἐκείνου τοῦ Arnault:

De la tige detachée,
Pauvre feuille desséchée,
Où vas-tu? κτλ.

Ἡ λέξις μετάφρασις πιθανὸν νὰ ὑπῆρχεν εἰς τὸ χειρόγραφον καὶ νὰ διέφυγε τὴν προσοχήν τοῦ στοιχειοθέτου καὶ τοῦ διορθωτοῦ. Μένει τώρα νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὁ *Δάφνης Στέφανος*, ὅτι εἶνε *ἰδική* του τοὐλάχιστον ἡ μετάφρασις.

Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι ἐδιάβασα τὸ χαριτωμένο γράμμα σου, *Ἀκακία*. Ναί, ἔρρω πόσο μὲ ἀγαποῦν καὶ τί κακὸ κάνουν γιὰ μένα τὰ παιδιά, καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι πολὺ ὑπερήφανη. Τὰ βιβλία τῆς Κας Δέλτα ἔχουν διαβασθῆ πολὺ καὶ θὰ ἤταν περιττὸ «νὰ τὰ περάσω λίγο-λίγο» στὴ Διάπλασι. Ἂν ἔγραφε κανένα καινούργιο, ἐπίτηδες γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως, μάλιστα.

Σύμφωνοι, *Ἥρωΐς* τοῦ *21*. Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἀεροπόρος καὶ ἡρωΐς τοῦ... 1921, δὲν σ' ἐμποδίζει κανείς. Καὶ εἰς τὰς γυναῖκας ἐπιτρέπεται ἡ ἀεροπορία, — ἀρκεῖ νὰ ταῖς τὸ ἐπιτρέπῃ τὸ θάρρος...

Ἡ *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη* εἶδε τὴν εἰκόνα τῆς *Υἱκῆς Στοργῆς* καὶ βρίσκει ὅτι ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἰδικήν της, ὅπως ἦτο τουλάχιστον τῷ 1910, διότι τώρα, λέγει, ἔχει ἀδυνατίσῃ. Διὰ τὴν σύμπτωσιν αὐτήν, ἤθελε νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Υἱκὴν Στοργήν*, καὶ τῆς τὸ λέγω.

Φίλε *Δ. Α. Κάζη*, μόνον στὴν Σελίδα Συνεργασίας θὰ ἠμποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ, ἂν ἦτο συντομώτερον. Εἰς τὴν τακτικὴν ὕλην τοῦ φύλλου δὲν ἔχει θέσιν, ὄχι διὰ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ διὰ τὸ εἶδος. Ἔκτενής καὶ καθαρὰ ἰδεολογία δὲν διαβάζεται εὔκολα ἀπὸ παιδιά. Ἐκεῖνο ποῦ λέγομεν «διατριβή», «μελέτη», «δοκίμιον», κτλ. εἶνε διὰ πολὺ μεγαλήτερους ἀναγνώστας. Τὰς ἰδέας μεταδίδομεν εἰς τὰ παιδιὰ μὲ διηγήματα, ποιήματα, μύθους ἢ μὲ πολὺ σύντομα ἀρθρίδια. Δι' αὐτό, βλέπεις, τέτοιαν ὕλην ἀποφεύγω νὰ δημοσιεύω. Καὶ αὐταὶ αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαιδώνος, ἂν καὶ ὡς ἐπιτοπλεῖστον χρονογραφικαί, εἶνε διὰ τοὺς μεγαλητέρους ἀναγνώστας καὶ πάντοτε σύντομοι.—Ὅλ' αὐτὰ σοῦ τὰ γράφω, διότι μοῦ ἤρεσε ἡ διατριβή σου καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν δημοσιεύσω.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δούλη Ἤπειρος*, *Ἀνοιξις*, *Μελαγχροινὴ Ἑλληνοπούλα*, *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, *Μικρὰ Ἀριστοκράτις* (ποῦ τῆς ἔστειλα βραβεῖον καὶ τετρᾶδια,) *Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου* (καὶ ὄχι τοῦ *Αἵμου*, προσέχετε!) *Ἀρχαία Δόξα*, *Κοσμοκράτειρα Ἑλλὰς* καὶ *Περσεύς*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀπάνω στὰ συντρίμια τῆς Βάρκας μου», τοῦ *Τρελλοκόριτσου*—Διάφορα τοῦ *Περσέως* καὶ τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*—«Πρὸς τὸν ἥλιον» τῆς *Παπαρούνας*—«Ἐπιτάφιον» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*—«Ἡ εὐτυχία» μετάφρασις τῆς *Δρόσου τῆς Πρωΐας*—«Ἐπίγραμμα» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ.1.Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀ. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Βραχνοκόκορας*,α.(Ι.Τ.) *Ποντίκι τῆς Γειτόνισσας*, α. (Κ.Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάλάξουν: ἡ *Ἀφελὴς Ξανθοῦλα* (0) μὲ *Βάρκαν τοῦ Κανάρη*, *Συλβίαν*, *Καλαμιάν*, *Σφίγγα*, *Ἀκακίαν*·—ἡ *Ἀρχαία Δόξα* (0) μὲ *Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος*, *Δάφνης Στέφανον*·—τὸ *Ποντίκι τῆς Γειτόνισσας* (7) μὲ *Γάτον τῆς Γειτόνισσας*, *Μάρτυν τῆς Ἐλευθερίας*, *Συριανὸν Πολεμιστήν*, *Μαστροχαλαστήν*, *Νέαν Ἑλλάδα*, *Αἷμα τῆς Ἐλευθερίας*· — ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας* (0) μὲ *Φοῦλι*, *Φυσιολάτριδα*, *Ἀττικὴν Δύσιν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τέλλον Ἄγραν* (ἔστειλα·) *Ἀργυρῆν Σπουρ.* (ἔστειλα τὸ φύλλον καὶ σ' ἐνέγραψα εἰς τὸ «Θέατρον·») *Δρόσον τῆς Πρωΐας* (μὰ ἀπὸ τώρα· ἄφισε πρῶτα νἀρχίσουν καλὰ-καλὰ τὰ μαθήματα·) *Υἱκὴν Στοργὴν* (λίγη μαυρίλα ναί· ἄμα δὲν εἶνε ἀρκετὰ καθαρὴ ἡ φωτογραφία, ἔτσι γίνεται·) *Κ. Σβρον* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Νεράϊδαν τοῦ Εὐξείνου* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα, εὐχαριστῶ·) *Ἀθ. Ἀθ.* (εὐχαριστῶ πολύ· χαιρετίσματα εἰς ὅλους·) *Ἑλληνικὴν Καρδιάν* (ἔχεις δίκηο· ἀλλὰ τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» σου πολὺ... ἀκατάλληλον·) *Ὀνειρεμένην Ἑλλάδα* (κ' ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω ἀπὸ κοντά, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε φοιτητής· ἄλλην φορά, ὅταν ξανάλθῃ, θὰ τὰ ἴδῃς ὅλα καὶ θὰ σοῦ περάσῃ ὁ καϋμός·) *Χρυσοπηγήτισσαν* (μετὰ τὰς ἐξετάσεις λοιπόν, καὶ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν·) *Σπ. Γ. Ἀν.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὀλγαν Δ. Ἀνδρ.* (ἔ, πῶς μπορεῖ νὰ εἶνε πάντα καλοκαῖρι διὰ νὰ μένῃς στὸ παραθαλάσσιο!... πρέπει νἄλθῃ καὶ χειμῶνας... διὰ νὰ μοῦ γράφῃς·) *Ἐξύριστον Ἀτθίδα* (δὲν ἔλαβα τοιαύτην ἐπιστολήν· φαίνεται, ἐχάθη· μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐγνώρισα τὸν λαμπρὸν πατέρα σου·) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα·) *Λουκίαν Ι. Ζωγρ.* (ἔστειλα· ὁ πατριώ-

της σου ἐλησμόνησε, φαίνεται, τὴν παραγγελλίαν σου, ὥστε περιμένω·) *Ναυκρακοῦσαν* (ἔστειλα·) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (καλὸ ταξεῖδι! περιμένω·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (σύμφωνοι·) *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς* (νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ ἀνεψιός σου· ἔλαβα τὰ 10 φρ. ἀπὸ τὸν κ. Ξ· τὸ ἄλλο εἶνε καὶ...χίλιες φορὲς ἐκτενέστερο· δὲν βλέπεις σήμερα τίποτε, διότι σκέπτομαι νὰ κάμω κάτι ἄλλο·) *Ἀλέξ. Μαυροκορδάτον* (ἔστειλα·) *Ἀρὴν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Βραχνοκόκκαν* (ἔστειλα·) *Ζεφυρίτιδα* (ἔλαβα κ' ἐπίστωσα τὸν λ/μόν σου·) *Πυγμαλίωνα* (ἔστειλα·) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (ἔστειλα·) *Ἀνθισμένην Πασχαλιὰν* (εὖγε!) *Τρελλοκόριτσο, Γαλήνην, Ξενιτευμένη Ἑλληνοπούλαν* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Ὀκτωβρίου)

413. Δεξίγριφος

Τῶν ἀρχαίων θὰ γνωρίσῃς
Εἰς τὸ πρῶτόν μου θεόν.
Εἰς τὸ ἄλλο μου ἓν ἄρθρον
Κ' εἰς τὸ ὅλον μου βαθμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑωσφόρου τοῦ Κυριαίου

414. Στοιχειόγριφος

Πόλις εἶναι τῆς Εὐρώπης
Ποὺ μανθάνεις στὸ Σχολεῖον.
Ἂν τὸν τόνον καταιδάσω
Καὶ ἀλλάξω ἓν στοιχεῖον,
Θὰ φορέσω μαῦρο ράσο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκακίας

415. Αἴνιγμα

Ἡ λύσις μου ἐκ συλλαβῶν τριῶν ἀποτελεῖται
Καὶ ἕκαστος ἀκούων με πολὺ εὐχαριστεῖται.
Ἂν μία ἐκ τῶν συλλαβῶν ὡς ἄχρηστος σβυσθῇ,
Δένδρον ἀπ' τὰ κοινότατα ἀμέσως θἀκουσθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ

416. Γωνία

```
+ * * * * * * = Νῆσος τ. Αἰγαίου
* + * * * * *   = Ἥρως τ. Τροίας.
* * + * * * *   = Κράτος Εὐρώπης
* * * + * * *   = Θεὰ τιμωρός.
* * + * * * *   = Ἥρως ἡμίθεος.
* + * * * * *   = Νῆσος τ. Εὐρώπης
+ * * * * * *   = Ποταμὸς Μακεδον.
```

Οἱ σταυροὶ ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης

417. Φύρδην-Μίγδην

Τανὸ σὲλ ἀκὶ δνὲ ὄτ νάκεις,
Τνὶ λυπόφτινη ὁσὺ νάχεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοπηγήτισσας

418. Δογοπαίγνιον

Ποῖον ἄνθος σὲ διατάσσει γὰ γίνῃς δικαστής;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσυρμάτου Τηλεγράφου

419. Μεσοστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα βασιλέα τῶν Θηβῶν:

1, Χώρα τῆς Τουρκίας· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Μήτηρ ἥρωος Ἀθηναίου· 4, Κένταυρος. 5, Ἀργαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διθυνῆς Ἑλληνοπούλας

420. Φωνηεντόλειπτον

φλ - τ - πλν - ὃς - δν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

421. Γρῖφος

Θέρος
ΟΓΝΜΜ ἢ τὸ Χειμὼν : Π Ἀπρίλιος
Φθινόπωρον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ἀθρας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν :— *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, Ἡράκλειον Κρήτης, Poste-Restante. *(ΙΒ',267)*

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος. (ΙΒ',268)

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι, παρακαλεῖσθε ὅπως μὲ ψηφίσετε ὡς ὑποψήφιον τῆς Γ' τριμηνίας.—*Ἀρχαία Δόξα.* *(ΙΒ',269)*

Παρακαλῶ πολὺ τὸ *Ρόδου Μοσχοβόλημα* νὰ μοῦ 'πῃ ἂν ἔχῃ δικό μου τετράδιο τῶν Μ. Μυστικῶν.—*Ἀκακία.* *(ΙΒ',270)*

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ "ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ,,

ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ
ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ὑποψήφιοι δημοψηφίσματος τῆς Γ' τριμηνίας, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τοῦ κρατιστοῦ Συλλόγου *"ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ,,* *(ΙΒ',271)*

Ἐγγραφεῖσα εἰς τὸν εὐσέβειον καὶ προοδευτικὸν Σύλλογον «*ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ*» ἀναφωνῶ: *Ζήτωσαν τὰ ὑπερδιακόσια ρέλη* τοῦ «Παλαμήδους»!... Νίκη!.. Νίκη!!!. *Κωνσταντινούπολις.* *(ΙΒ',272)*

Προσφιλεστάτη *Φοίβη*, ἐπὶ τῷ θανάτῳ λατρευτῆς ἀνεψιᾶς σου Μαίρης δέχθητι ἐγκάρδια συλλυπητήρια.—*Ἐλπίς*

Εὐγενεῖς ψηφοφόροι! Τίς θὰ φανῇ ἀδιάφορος καὶ πρὸς τὸ ὑπέρογον ψευδώνυμον *Αἷμα τῆς Ἐλευθερίας*; !—*Ἄγνωστος.*

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύω μέγαρα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν.

Τὸ ἓν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9. παραπλεύρως τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου καὶ ἔναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήχεων τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλδετικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν, 1 τμῆμα γερμανικῶν. Ἐπιμεληταὶ καὶ καθηγηταὶ Εὐρωπαῖοι.

Τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλεύρως τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμῆμα Ἐμπορικῆς Σχολῆς, *Λογιστικὸν τμῆμα* μὲ φοίτησιν *μονοστῆ*.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἐμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Λογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ *τῆς Κυβερνήσεως* καὶ ὑπὸ *τῶν Τραπεζῶν*.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτηταὶ διαιτώμενοι ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἐμπορικὰ ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τούτους παρέχεται ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον:

Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Διὰ πᾶσαν προφορικὴν συνεννόησιν: Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς *ὁδὸς Δραγατσανίου 6*, παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἡ Διεύθυνσις διαθέτει πολυτελὲς ἰδιόκτητον λεωφορεῖον, ὅπως μεταφέρῃ τούτους ἐκ τῆς οἰκίας των εἰς τὴν Σχολήν.

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΜΕΤΑ ΤΑΞΕΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἀκαδημίας 42

Ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ἱδρύομεν πλήρες Παρθεναγωγεῖον Προσβυτεριανόν, τάξεις πρωτότυπου Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ Γυμνασίου.

Ἡ διδασκαλία θὰ γίνηται κατὰ τὰ νεώτερα παιδαγωγικὰ συστήματα, θὰ διδάσκωνται δὲ ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζομένων, ἡ Γαλλικὴ καὶ Γερμανικὴ γλῶσσα, ἡ Γυμναστική, ὁ Χορός, ἡ Ζωγραφικὴ καὶ Πλαστική, ὡς καὶ ἅπασαι αἱ χειροτεχνίαι κατὰ τὸ Σουηδικὸν σύστημα (Sloyd) ἄνευ ἰδιαιτέρων διδάκτρων.

Γίνονται δεκταὶ μαθήτριαι ἐξωτερικαί, τρόφιμοι καὶ ἡμιτρόφιμοι. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον: *Ὁδὸς Σίνα 16, Ἀθήνας.*

Ἡ πρόεδρος τοῦ Ἐκπαιδευτ. τμήματος
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

Ἡ Ἔφορος τοῦ Ἀνωτ. Παρθεναγωγείου
Β. Α. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 39ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 361)

ΑΘΗΝΩΝ: Σοφία Μιχ. Φιλιππόπολιτου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιμόζα, Θ. Βαρελᾶς, Κ. Ι. Κυρίμης, Ὄλγα Θ. Καζιάνη, Σπ. Θ. Καζιάνης, Ἀλ. Ι. Καλυβρέτης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΒΡΑΜΙΟΥ: Γεώρ. Ι. Κατσούλης.
ΑΙΓΙΟΥ: Δημ. Κ. Χρυσοβουλόπουλος.
ΒΟΛΟΥ: Βασιλικὴ Κωστοπούλου.
ΒΥΤΙΝΗΣ: Λιλίκα Δ. Λαρδίκου, Βασιλικὴ Κ Τσουλουγοπούλου.
ΓΥΘΕΙΟΥ: Ν. Γ. Λουμάκος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης.
ΘΗΒΩΝ: Εὐαγγελία Δ. Λιάσκου, Μελέτιος Δ. Λιάσκος Μίχος Σπ. Γεωργίου.
ΙΘΑΚΗΣ: Ἰωάν. Ἀρσένης, Παν. Γ. Ἀρσένης.
ΚΑΜΑΡΩΝ: Ἀρ. Κ. Δημόπουλος, Ἀνδ. Ι. Ἀγαστασόπουλος
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κυριάκ. Ι. Δημπόνος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Ι. Δημητρακόπουλος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἑλένη Πατρωνόπουλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Νάκ. Μακκιάρης, Νικ. Κάλλιας.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ῥόδον τοῦ Μαΐου, Γεωργία Κ. Συλογιαννοπούλου, Μαρία Ν. Σταματοπούλου.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θεοφ. Γ. Καββαδᾶς (δι. §§) Δ. Γ. Ρετάλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτοπουλὸ Κ. Ι. Φαρμακίδης.
ΠΟΡΟΥ: Ἐλπίς.
ΠΥΡΓΟΥ: Κανέλλος Κ. Κιουλός.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Βράχος τοῦ Ζαλόγγου.
ΒΑΡΝΗΣ: Ξενιτευμένη Ἑλληνοπούλα (37).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναταλία καὶ Ἀλεξάνδρα Γ. Καζαντζῆ, Τάκης καὶ Ἀγγελικούλα Ι. Σακελλαρίου.
ΚΑΓΡΟΥ: Σπ. Γ. Ἀντωνίου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Θαλῆς.
ΜΕΤΡΑΙ: (Τουρκία) Λουκία Ι. Ζωγράφου.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Κίμων Κ. Γερακάρης.
ΣΩΚΙΩΝ: Ἀντ. Ὀ. Ἀλετράς, Μανώλης Δ. Καΐπας, Μιχαήλος Θεμιστοκλέους, Ὀρέστης Μεϊμάρογλους, Λουΐζος Θεμιστοκλέους

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΑΡ. Κ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Καμάρας καὶ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΚΥΡΙΜΗΣ ἐν Πειραιεῖ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας, ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 1,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὁδοιπορικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2349